

թալ կանգնել Ռուսիեանի օեւ դագաղին քով, սրտի այնպիսի սաստիկ յուզումներով, զորս մարդ սերտ սիրելւոյ մը մահուան առթիւ միայն կրնայ զգալ: Այն օրն էր՝ որ Ներսէս Պատրիարք Վաթօսպետեան, իւր ամենէն պերճ դամբանական արտասանեց, ի վեր հանելով Ռուսիեանի բնատուր ձիւքերը, բժշկական տաղանդը, բազմակողմանի հմտութիւնը, օրէնսգիտական բարձր կարողութիւնը, շնաշխարհիկ գրիշն ու քաղցր քնարը, եւ իւր Ազգին մատուցած գնահատելի ծառայութիւնները, որոնց ամենէն նշանաւորը կը համարէր երեսփոխանական ընդհ. ժողովին համար խմբագրած ներքին կանոնագրութիւնը եւ որուն համար զՌուսիեան Ազգային ժողովի «Սողուն» կը հաշակեր:

Ներսէս Պատրիարքին քաջօրոր ձայնի հագագներուն ուժգին արձագանք մը կու տար Ս. Երզրուրդութեան տաճարին լայն գմբէթը, եւ կը լսեմ գեռ այն արձագանքին արագասահ թրթռումը, որ յուղարկաւորներուն սրտի թելերուն ալ բախելով կ'անդրադառնար նորէն եւ կը կրկնէր ու կ'երեքկնէր՝ «Նահապետ Ռուսիեան չայոց օրէնսգիր Սողուն»:

Կը տեսնէի որ Պատրիարքին դամբանական ճառը շատ յուզող ազդեցութիւն կ'ունենար, աղի արցունք կը քամէր բոլոր աչքերէ, լալով կը լացընէր ամբողջ բազմութիւնը, զոր կը բաղկացընէին մայրաքաղաքին հայ եւ օտար բժշկական մարմինը, Ազգային մամուլն եւ գրագետի դասը, կայսերական բժշկական վարժարանին դասաւանդներն եւ աշակերտներն ամբողջովին, Ազգին բոլոր երեւելիները, եւ Ազգ. երեսփոխանները, որոնք՝ համակ սգաւոր, իրենց գլուխն ունենալով Գր. Օսեանը՝ Ռուսիեանի սրտակիր մտերմը, որ գրկիւր կու լար դանապէս, տարին Ռուսիեանի մարմին յանձնել Հիշիկի Ազգային Գիւրեզմանատան հողերուն:

Ռուսիեանի մահը լացաւ ամբողջ Հայ Ազգը, լացաւ զայն եւ ամբողջ Հայ մամուլը:

(Հարաւստիք):

Թ. Տ. Վ. Յ.

Ծ Ա Ն Օ Թ Ո Ռ Ի Թ Ի Ի Ն

Ներկայիս կը ծանուցանենք, թէ Ս. Բահանայապետն Լեւոն ԺԳ. իւր հրամանագրովն (décret), զոր տուաւ Մարտի 31ին 1903, հանձնաւ անուանել Առաջնորդ Մխիթարեան Միաբանութեան Վիեննայ զինքնարգելի Հ. Թադէոս Ծ. Վարդապետ Թոռնեան, Ընդհանրական Անոնակալի տիտղոսով եւ վեց տարւան տնտղութեամբ:

Յ Յ Ն Ե Ի Յ Յ Ն Ե

Ծ Ա Ղ Կ Է Փ Ո Ւ Ն Ջ

1. «Ժողով», — շարաթաթիթ. — 2. Բարեսէր-բանասէր մը կը փնտրող — Մեկնանա մը. — 3. Գրագէտ Դր. Թորգոմանյն մեկ նոր աշխատսիրութիւնը:

1. «Ծաւիկ» — Զբօն-Լիթեր — «Ծաղիկ» բացուեցաւ վերադառնի: Բայց տարբեր թայրով, տարբեր բոլրով. օրակաւը Զբօն-Լիթեր վերածուած, խմբագրական մարմինը համակից գրողներու երամ մը կազմուած: «Ծաղիկ» ի սկզբան ալ շարաթաթիթ էր, եւ՝ զանշտական. միշտ ձեռքէ ձեռք պտտելով, երբեմն երբեմն ալ դադար ու հանգիստ բնելով, մերթ օրաբար մերթ շարաթաթիթ էր, նաեւ կիրախօրեայ, ծարաղով, ծաղիկելով, — ծաղիկելով շարունակուեցաւ, մինչեւ որ օր մին ալ «Լոյս» անուամբ հրատարակուած տեսար. կրկին օրաթիթ էր փոխուեցաւ եւ այժմ դարձեալ շարաթաթիթ է: Նոր «Ծաղիկը» հակառակ իւր անճաշկ ու տձեւ խորագրի ոտակուն եւ եռիշնան անհրապոյր մեծ ծաւակն — թէեւ չըլլայ նոյնպէս գրական նիւթերով այնչափ հարուստ ու հետաքրքրական, ինչպէս Մոսկ. եւ Արեւելեան Մասն. — յանկուցիչ ապաւորութիւն մը կը թողաւ թերթատողին վրայ: Այս ապաւորութիւնը գրգռող յատկութիւններին առաջնը թերեւս իրայ այն բնական եւ համարեալ անուանիչ շարքը, որ բուսական մշակուած յօդուածներու, ահիւստաւ բանաստեղծութիւններու տակ պաւկած է. այսպէս՝ «Հայ գերաստանահինները» (պատկերներով) եւ «Հայ եկեղեցական երաժշտութիւնը եւ ձայնագրութիւնը» — Ա. Անիկեղոյ, Բանաստեղծութիւններ — Սիւրի, Ալթաւա, «Կ. Պոլսոյ Հայ եւ յոյն զարդները 1790էն առաջ» — Լ. Աւարուր եւն, նոյնպէս խմբագրական մարմնոյն մէջ նշանակուած հետեւեւեալ անունները. Ուսուցչապետ Ռ. Պերդերեւ, Մանիկ Վարդապետ, դաւառչի գրագետն Լ. Յարաւիւնեան, նմանապէս Թեոդ.՝ որ «Մանգուսի» մէջ այնչափ գեղեցիկ ու յաւուր կերպով «Ճանաչուր գեղեցիկ» լուսանկարը կը հանէ — գրողի եւն: Ընդհանրապէս Ծաղիկի գրական, բժշկական, անտեսական, քաղաքական բաժինները բաւական լաւ խնամուած են: Նորութիւն մըն է Անիկեղոյի